

[Glistrup]

Så kalder justitsministeren det for en mesalliance, når vi stemmer sammen med Socialdemokratiet og SF, og det har han da ret i at det er.

Men jeg kan ikke gengælde det. Når justitsministeren er indstillet på at stemme sammen med SF og Socialdemokratiet og ikke for Fremskridtspartiets dagsorden vedrørende BZ og vedrørende Christiania, så er det ikke nogen mesalliance, for det er simpelt hen 3 alen ud af ét stykke, Det Konservative Folkeparti, SF og Socialdemokratiet, i spørgsmålene om Christiania. Det er det, denne debat har vist.

Men hvis jeg skulle tage fejl, så er det meget, meget let for regeringen nu at komme op og erklære, at den vil stemme ja til vores dagsordensforslag. Så kommer vores dagsorden til afstemning først, så vil den blive vedtaget, og så vil S' og SF's dagsorden falde væk. Så altså: Hvis man virkelig har et fornuftigt syn på Christiania, er det nu sidste øjeblik for justitsministeren til på regeringspartierne vegne at erklære, at de stemmer ja til Fremskridtspartiets dagsorden. Så er alle de problemer klaret. Hvis de ikke gør det, så har de altså vist, at de, de er virkelig allierede med i disse spørgsmål, er hr. Ole Espersen og fru Ebba Strange. Velbekomme!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 23 af Ole Espersen (S) og Ebba Strange (SF) (se foran)

vedtoges med 66 stemmer (S, SF og FP) mod 6 (CD); 49 (KF, V, RV og KRF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 24 af Knud Lind (FP) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 14:

Energiministerens energipolitiske redegørelse 1988 og redegørelse om Dansk Olie og Naturgas A/S m.v. 1988.

(Redegørelsen anmeldt 14/2 89. Redegørelsen givet 14/2 89. Beslutning om forhandling 14/2 89).

Forhandling

Poul Nielson (S):

Den energipolitiske debat er præget af øget polarisering, ikke her i Folketinget, men udenfor. Industrirådet agiterer voldsomt mod de energifgifter, industrien ikke selv betaler. På den anden fløj fører nogle sig frem med påstande om nemt opnåelige energibesparelser, som giver næring til helt urealistiske forestillinger om udviklingen. Mellem disse yderpunkter holdes landets energipolitik egentlig nogenlunde stabilt på kursen.

Socialdemokratiet kan i det store og hele udtrykke tilfredshed med energiministerens redegørelse.

Danmark har satset langsigtet på en investeringskrævende omlægning ikke mindst af opvarmningssektoren, mere end 30 mia. kr. på fjernvarmeområdet og omkring 20 mia. kr. i gasnettet. Uanset at den aktuelle lave verdensmarkedspris på olie er en belastning for disse projekters relative rentabilitet, er der ingen tvivl om værdien af denne omlægning på lang sigt.

Den største trussel imod disse investeringer kommer fra os selv, nemlig hvis vi falder tilbage i den sædvanlige danske uvane med at tænke kortsigtet. Denne uvane har hidtil ført til, at vi skylder udlandet 300 mia. kr. Industrirådets og enkelte andres flirt med denne kortsynede ubekymrethed er ikke, hvad landet har brug for.

Ikke mindst debatten om energifgifterne i sammenhæng med EF's indre marked har været kørt op på denne måde. På den baggrund kan det være på sin plads at citere følgende fra energiministerens redegørelse (Folketingstidende 1988-89, sp. 6253):

»For så vidt angår energifgifterne er det regeringens opfattelse, at den af Kommissionen foreslåede afgiftsharmonisering ikke vil være nødvendig for dannelsen af det indre marked. Den danske holdning er, at punktafgifterne på energiområdet må ses i snæver sammenhæng med energipolitikken. I bedømmelsen heraf indgår vurderinger af både miljøpåvirkning og forsyningssikkerhed. Regeringen forventer således ikke, at der efter 1992 vil ske nogen væ-